

«Мені пощастило працювати за покликом серця...»

На жаль, не всім щастить працювати за покликом серця. Івану Павловичу доля ж подарувала таку можливість. Понад тридцять років він присвятив своїй улюбленій справі. Навіть незважаючи на те, що ця робота не принесла йому багатства чи ще якихось матеріальних цінностей. Як сказав китайський філософ Конфуцій «Виберіть собі роботу до душі, і вам не доведеться працювати жодного дня у своєму житті».

Дитинство і юність хлопця пройшли серед мальовничої природи Полісся в селі Березове, Рокитнівського району. На північному сході села проходить міждержавний кордон із Білорусією. Неподалік села розташоване урочище «Юзефінська дача» - пам'ятка природи загальнодержавного значення, яка створювалась саме для охорони дуба-патріарха та його молодших братів 500-600-річного віку. Цей чарівний острів

та інших заводах Рівного, ознайомлюючись та практикуючись. Продовжував займатися художньою самодіяльністю, відвідував танцювальний ансамбль при училищі. Навчання тривало півтора роки. Переддипломну практику я проходив у місті Волжський Волгоградської області на Волжському заводі органічного синтезу. Там я захистився та отримав диплом. Після закінчення навчання прийняли на роботу слюсарем п'ятого розряду в цех контрольно-вимірювальних приладів. Пропрацював трохи більше місяця й призвали в армію.

первісної природи вдалося зберегти до наших днів.

Батькам Іванка приходилося не легко, семеро дітей і одне одного менше. Батько з війни повернувся без правої руки, довелося вчитися вправлятися однією рукою. Мама хлопця працювала в радгоспі. Мали й власне невелике господарство, тому малечу привчали до праці.

– Ми ніколи не байдикували - хто в ліс за ягодами чи грибами, хтось займається домашньою роботою, а старші ходили допомагати мамі в радгосп. В той час основну площу посівів становив льон, як в нашому радгоспі, так і в багатьох інших. Згодом після перших сходів починалося прополювання льону. Засіяну площу ділили на ділянки та закріплювали за працівниками. Пригадую, ще в школу не ходив, мама вперше взяла мене разом з старшими сестричками прополювати льон. Після їхнього поліття той льон весь лежав, я так перейнявся цим, що навіть із сестрами сварився, що ж то вони натворили, він же вже не підніметься. Мама ж усміхалася та заспокоювала мене: «Завтра він підніметься, все буде гаразд – говорила вона». Я так боявся, що льон не підніметься, не міг заснути. Радості моєї не було меж, коли наступного дня прийшли на поле і я побачив, що всі стеблинки, які вчора, здавалося, були вщент вим'яті, сьогодні стояли рівненькі, як голки, вкриті намистинками роси. До речі, збирали льон теж вручну, оскільки комбайнів для цього не було.

Шкільні роки проходили весело і цікаво, село велике, дітей навчалось багато. Вчився добре, особливо мені подобалися заняття з математики та фізики. Активно займався художньою самодіяльністю: відвідував гурток танців та хорові заняття. Частенько давали концерти, приурочені до свят, а також їздили з концертами в сусідні села. В школі якось так склалося, що з майбутньої професією не визначився, тому закінчивши десять класів, не знав куди мені податися і чим зайнятися. Тож взимку разом із хлопцями завербувалися й поїхали у колгосп, що знаходився у Миколаївській області – різноробочими. Там я й працював до осені. Повернувшись, вступив до Технічного училища (ТУ-2 хіміків) за спеціальністю «контрольно-вимірювальні прилади і автоматика», - згадує Іван Маринич.

- Навчання мені дуже подобалося, все цікаве й нове. Крім теоретичної частини нам проводили й практичні заняття, безпосередньо ми бували на «АЗОТі»,

Спочатку мене направили в навчальний артилерійський полк, що знаходився в Тбілісі. Там навчали військових спеціальностей – я вивчав артилерію. Навчання тривало шість місяців, після закінчення мене направили для подальшого проходження служби в полк, що знаходився в Азербайджані, Нахічеванська автономна республіка, за кілометр від нас знаходився Іранський кордон. Також при частині діяв полковий ансамбль, де я танцював, давали концерти, не тільки в частині, а їздили в сусідні села. 9 травня 1975 року демобілізувався у званні старшого сержанта, - розповідає Іван Павлович.

- Після повернення додому близько місяця провів вдома, а потім вирішив їхати в Рівне шукати роботу за спеціальністю. Мав намір відвідати всі заводи, Львонокомбінат теж був у списку. І почав я з комбінату, де мені одразу й пощастило. Начальником КВПІА на той час був Степан Григорович Зелінський, він мене й приймав на роботу – електрослюсарем четвертого розряду. Спочатку працював з манометрами, а через три роки перевели на ртутні прилади. В 1988 році перевели слюсарем КВПІА у відділ головного метролога. Тут вже й працював аж до моменту продажу комбінату, звільнився у червні 2008 року.

Робота мені подобалася, і я з великим задоволенням щодня поспішав на комбінат. Те, що я робив, було для мене в радість, хоч робота клопітка, але цікава. На Львонокомбінаті налічувалося понад три тисячі приладів, що вимірювали температуру, довжину, вагу, напруження й таке інше. В нас були графіки перевірки приладів, тож прилад знімався й звірявся зі зразковим. Державні перевірки проводилися щорічно, а відомчі - поквартально. Зразкові на порядок вищі за робочі по класу, враховувалися похибки і таке інше. В разі виходу з ладу котрогось із приладів – ремонтувався, а тоді проводилася така ж процедура звірки. Кожен прилад мав паспорт, куди й записували дати перевірок, ремонт, введення в експлуатацію та інші дані, пов'язані з цим приладом. Після перевірки приладів із Центру стандартизації та метрології викликали державного перевіряючого. Який звіряв всі показники і похибки, ставив у паспорті приладу клеймо про перевірку й тільки тоді його повертали на місце для подальшої експлуатації. Перевірялися термометри, манометри, навіть лінійки та гирі від найменших до найбільших. Згодом

я пройшов курси відомчих перевіряючих у Львові, а потім і в Києві при інституті, після чого отримав маленьку печатку – клеймо. Це давало мені право перевіряти та власноруч ставити клеймо в паспорті приладу про перевірку, - ділиться спогадами Іван Павлович.

...А танцями продовжував займатися вже в ансамблі, що діяв при Львонокомбінаті.

- Вихователь гуртожитку, де я жив, дізнавшись про те, що я танцюю, направив мене в Палац культури «Текстильник», де проходив репетиції ансамблю. Крім танцювального колективу там був і хор, і оркестр. Мені дуже сподобалося – цікаво й весело проходили репетиції, а дні концертів у приємному хвилюванні. Багато гастролювали, по телебаченню неодноразово транслювалися наші виступи. Об'їздили чи не весь Радянський Союз із концертними програмами, а також давали їх і за кордоном: Болгарія, Голландія та ін. Пригадую, як прийшов у колектив, а там саме почалася підготовка концертної програми для виступу в Голландії. Я готувався зі всіма, тільки за кулісами. Дуже багато тоді членів колективу відсіяли, оскільки не проходили за документами, це ж був виїзд за кордон - в ті часи з цим було досить суворо. Репетиції відвідували представники відповідних органів, спілкувалися, випитували, й після таких перевірок теж декому не дозволили виїзд. Кожен з членів колективу писав реферат на задану тему, щоб в разі якогось інтерв'ю кожен був готовий по тій чи іншій темі. Мене теж готували, правда, я ще не знав досконало програму, не пішов на останню репетицію перед поїздкою, тому й не поїхав. Звичайно, я потім й отримав за те, що не з'явився на репетицію, - з посмішкою згадує наш герой.

...Якось разу міняв манометр в обробному виробництві фабрики побутових тканин, там і познайомився з Надією, яка незабаром стала моєю дружиною. Виховали чотирьох прекрасних дітей, вже й п'ятьох онуків маємо. У вільний час люблю порибалити, це допомагає відволіктися від побутових проблем та хвилювань. Крім того, всі сусіди й знайомі - в кого що зіпсується: праска, фен, розетка, вимикач і так далі - всі йдуть до мене з проханням полагодити, подивитися. Ось так і живемо.

Надія РОМАНЧУК